

и многообразни повѣсти и разуми, която могатъ да наслаждаватъ чловѣка и да го подновуватъ на всегдaшно любопытствование и размотреніе чловѣческихъ дѣлъ и живѣній.“

Съ надѣжда на „всичкитѣ наши любочитатели братя“ първийтъ български журналистъ извѣстява и колко е стойността на годишния абонаментъ на това „повсемесечно списаніе.“

„Ако сакате прочее, да се покажете и вые, каквото другите хора на свето, со все сърце треба да спомоществувате и да пристанувате да се собержтъ доволно спомоществатели (*Souborotnici*) да бы възмогълъ да отвѣтимъ и да стоимъ на харчоветѣ, които ищатъ доволно спомоществованіе. А спомоществованіето за дванадесетъ 12 месецы е 2 таларе рѣжнати, за озыя, които ще зиматъ книгите на Цариградъ, а два таларе колунати за озыя щото сж вѣнъ отъ Цариградъ, безъ никакво друго иждивеніе и харчове, които отъ насъ ще се плащатъ?“

Тукъ никакъ не му е мѣстото да разисквами дали тогазъ, на 1842 година, се е появило първото българско поврѣменно списание, или на 1844 год., когато вече Фогиновъ е захванжлъ и издавалъ двѣ години наредъ своето намислено и обѣщано „повсемесечно списаніе.“ Едно нѣщо, което трѣбва да признаемъ всички то е: че книгката, за която ни е думата не само носи наслова „Любословіе,“ но че е прѣдтечата, исходната точка на по-нататъшното периодическо мѣсечно списание отъ 1844.

При туй трѣбва да забѣлѣжимъ и фактътъ, че до гдѣто се заловимъ да празднувами журналистическия юбилей, никой отъ наши тѣ библиографи не знаеше за съществуваніето на малкото „Любословіе.“ Даже и таквизъ внимателни, ревностни и прилѣжни работници по библиографията ни каквото сж г. г. А. Теодоровъ и Ю. Ивановъ и тѣ незнаехъ за поменжтото Фогиново издание.

И понятно —защо и какъ. Не отъ вчера ли се започнж у насъ едно ужъ по-систематическо записвание на издаванитѣ книги? Не длѣжимъ ли на частна инициатива и на особенно трудолюбие на събирачитѣ изброяваніето на цѣлъ редъ книги или поне на заглавията имъ, книги и списания, които нѣкога сж изгѣзли и се загубили. Нѣма ги сега и толкозъ. Дирете ги гдѣто щете. Не можете ги намѣри.

А защо това? „Защото ние не сме имали, отговоря г. А. Теодоровъ въ прѣдисловіето на своя толкозъ грижливо и вѣщо съставенъ български книгописъ, не сме имали организирана книжна промишленность, публични библиотеки и литературенъ центъръ.“ За това не малко книжки сж се забравили